

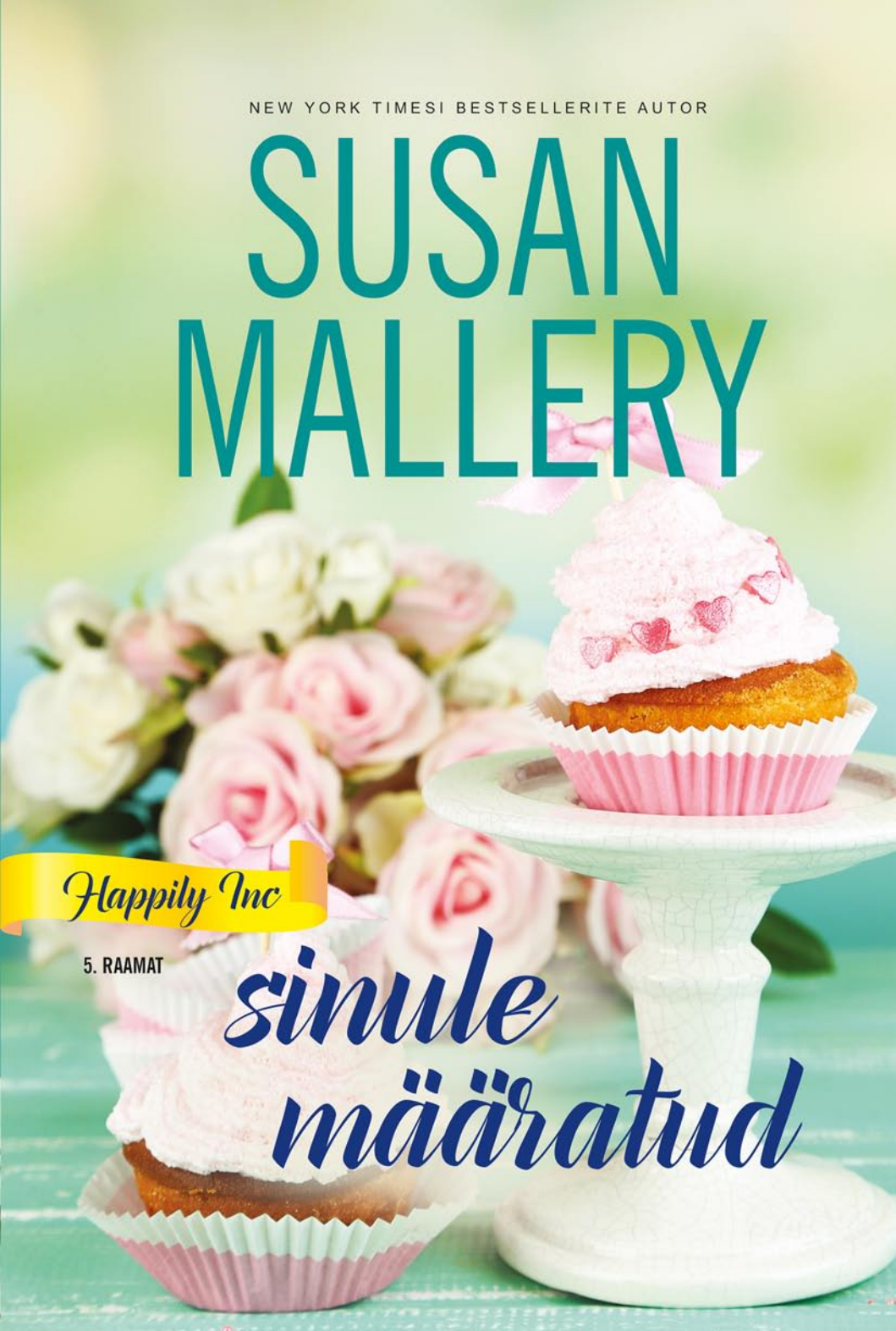
NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Happily Inc

5. RAAMAT

*sinule
määratud*

Originaali tiitel:
Susan Mallery
Meant to Be Yours
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Eva Nooni
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Susan Mallery, Inc.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B05380020
ISBN 978-9949-82-600-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

JASPER Dembenski võis leppida pirtsutava GPS-i, purunenud rehvi ja viie rahetormiga, millest ta eile läbi sõitis. Saatuslikuks pidi saama kohvipuudus.

Ta raputas tühja kohvipurki, nagu võiks see liigutus võluväl kohvi tekitada. Mitte just üllataval kombel ei tekkinud kusagilt kohvi. Ta pidi toidupoodi minema, mida oli lihtsam öelda kui teha, arvestades, et ta sõitis kümne meetrise autosuvilaga. Või ehk on peamaja kontoris kohvi. Kui tal õnnestub kohvi leida, võib poeskäiku edasi lükata.

Jasper oli lõpetamas kolmekuulist ringreisi oma viimase põnevusromani tutvustamiseks. Selle asemel, et püüda teda veenda tegelema kümnete lendude, rendiautode ja hotellidega mitmetes linnades, oli kirjastaja meelitanud ta autosuvilaga reisima. Jasperil polnud pikkade sõitude vastu midagi, ta nautis üksiolemist ja mõtlemist ning autosuvilapargid olid tegelikult täitsa korralikud.

Ta oli kodust umbes tuhande seitsmesaja kilomeetri kaugusel. Kui ta Interstate 10-le jõuab, peab ta ainult otse pöörutama, et Happily Inci jõuda. Tal on vaja ainult suurt tassi kohvi. Ta otsib

maantee äärest mõne Walmarti ja Targeti ja ostab kaheks järgmiseks päevaks piisavalt toitu.

Jasper astus sooja septembrihommikusse ja hakkas peakontori poole minema. Minnes silmas ta inimesi, kes talle viipasid või teda tervitasid. Autosuvilapargid olid sõbralikud kohad. Kuna talle ei meeldinud tühjad vestlused, õppis ta käigu pealt põgusalt viipama. Muidu varitses teda oht takerduda pikka tüütusse vestlusse ühe või teise kõrvaltee läbitavusest või sellest, millise söödaga on kõige parem säga püüda.

„Kas sa kuuled, lollpea? Kao siit, muidu toon püssi.“

Vihased sõnad kõlasid vasakult. Jasper muutus vaistlikult valvaks, tema keha tõmbus pingesse ja ta keeras end hääle suunas. Varjudes autosuvila taha, millest ta oli just möödunud, läks ta tagasi, et auto nurga tagant välja tulla ja näha, mis lahti.

„Sa kuulsid küll,“ karjus mees. „Kao siit.“

Jasper läks auto ligi hoides ümber selle ja astus siis välja, arvates, et satub mingi tõpra ja selle vahele, keda too ähvardab. Aga lühike ümar mees ei rääkinud oma lapse ega naisega, ta tõstis käe koera vastu. See oli vana koer, kelle ribid paistsid röpase kasuka alt. Koer võpatas ja tõmbus eemale.

„On probleeme?“ küsis Jasper selle „räägi mulle oma lugu, enne kui ma sulle virutan“ häälega, mida ta oli lihvinud sõjaväepolitseis töötades.

Vana mees vahtis teda vihaselt, nagu tahaks väljakutse esitada, ent näis siis ümber mõtlevat. „Pole midagi. Lihtsalt see koer on siin mitu nädalat luusinud. Keegi jättis ta maha. Kui sa koera ei taha, lase ta lihtsalt maha. Seda ma ütlen.“

Võõraste lahkus, mõtles Jasper süngelt. Või selle puudumine. Ta teadis, et häid inimesi oli rohkem kui halbu, aga aeg-ajalt oli ta sunnitud kahtlema oma usus inimkonda.

Koer, ilmselt labradori ja lambakoera segu, vaatas teda kurva targa pilguga, nagu polekski elult midagi paremat oodanud. Ta hoidus kaugemale ja värises leitsakust hoolimata kergelt. Ta oli näljas ja võib-olla haige. Kes jätab koera lihtsalt autosuvila-parki?

„Ta kerjab toitu,“ lisas vanamees õigustava tooniga. „Mul pole aega temaga tegelda.“

Jasper mõtles kohvile, mida ta polnud veel joonud, ja tuhande seitsmesajale kilomeetrile tema ja kodu vahel. Ta mõtles raamatule, mida ta püüdis kirjutada ja kui aeglaselt see edenes. Ta mõtles õudusunenägudele, mis teda tihti piinasid, ja et halbu päevi oli veel küllalt, et teda alandlikuna hoida. Viimane asi, mida ta vajas, oli vana koer.

„Tema asemel kerjaksid sina ka toitu,“ ütles Jasper. „Ära lase teda.“

„Sina ei ütle mulle, mida ma teen.“

Jasper ohkas, ajas selja sirgu ja vahtis vanameest, kes oli temast vast kakskümmend sentimeetrit lühem.

„Tõsiselt?“ küsis ta. „Sa hakkad minuga tüli norima?“

Vanamees raputas pead. „Ma ainult ütlen...“

„Ma tean, mida sa öelda tahad. Ära tulista koera.“

Jasper läks kontorisse. Neil oligi kannutäis kohvi, millest ta oma termoskruusi täitis. Musta kuuma jooki rüübates küsis ta koera kohta ja sai kinnitust, et tegemist on hulkuva loomaga. Paar korda oli teda üritatud kinni püüda, aga see ei õnnestunud.

Jasper läks oma autosuvila poole. Ta ei otsi koera kauem kui veerand tundi. Kui ta koera leiab, meelitab ta looma toiduga oma autosuvilasse. Kui koer on autos, viib ta tolle kohaliku loomaarsti juurde ja laseb kiipi kontrollida. Kui kiipi ei ole, viib ta koera varjupaika ja asub teele. See võtab kõige rohkem kaks tundi.

Või vähem, mõtles Jasper autosuvila juurde minnes, kui nägi koera küljeukse juures istumas.

„Tere hommikust,“ ütles mees ust avades.

Koer hüppas sisse, läks väikese külmkapi juurde ja sättis end uuesti istuma.

„Keegi jamab minuga,“ urises Jasper.

Ta võttis võileibade jaoks mõeldud lihalõigud ja andis koerale, kes need alla kugistas. Jasper kloppis ruttu paar muna. Vähem kui kümme minutit hiljem oli koer end diivanil välja sirutanud, täielikult rahunenud ja peaaegu magama jäänud.

Jasper otsis lähima loomaarsti numbri, helistas ja rääkis olukorrast. Reibas vastuvõtusekretär ütles, et keegi oli just oma aja ära öelnud ja nad võivad ta kohe vastu võtta.

„Muidugi võite,“ pomises Jasper.

Sõit oli lihtne, ta leidis parkimiskoha ja, pagan küll, koer tuli ilma mingite probleemideta tema järel loomaarsti vastuvõttu.

Jasper selgitas asja naeratavale vanemale naisele, kelle nimesildil oli kirjas Sally. Kui Jasper hakkas rääkima, et viib koera varjupaika, hääbus naise naeratus.

„Te ei taha teda endale jätta?“ küsis Sally.

„Aa, ei. Ma ei ole just lemmikloomapidaja.“

Nii Sally kui koer vaatasid tema poole. Jasper niheles rahutult. Ta tahtis seletada, et ei taha julm olla, pigem oli tema tõrksus realistlik. Ta oli pärast sõjaväest lahkumist väga halvas olukorras olnud. Kui ta oli palju tunde teraapias käinud, mediteerinud ja leidnud poolkogemata selle, mis andis talle mingisugusegi võimaluse viisakas ühiskonnas eksisteerida, oli ta piisavalt tervenendud, et normaalset muljet jätta. Aga ta teadis tõde, päris terveks ei saa ta kunagi. Rohkem kui üks terapeut oli hoiatanud, et ta on parandamatult katki.

Nad ei kasutanud täpselt niisuguseid sõnu, nad olid selleks liiga professionaalsed. Aga tõde oli sellest hoolimata küllalt selge.

Aga tema ees seisev naine ei tahtnud seda kuulda ja Jasper ei tahtnud talle rääkida.

„Ma tahan, et te kontrolliksite, kas tal on kiip, ja võib-olla vaatate ta läbi, kas temaga on kõik korras,“ ütles Jasper.

„Muidugi. Lähme läbivaatusruumi.“

Jasper ja koer järgnesid naisele. Ta peatus põrandal seisva kaalu juures ja viipas koerale, et too kaalu peale astuks.

„Tule nüüd, poiss. Siia.“

Koer kuuletus. Ta kaalus 22 kilo. Sally krimpsutas nägu.

„Ta peaks kaaluma pigem 34 kilo,“ ütles Sally. „Ta on väga kõhn. Vaene loom.“

Jasper ja koer läksid läbivaatusruumi.

„Ma kutsun ühe tehniku teda kontrollima. Kui koeral on kiip, võtame asja üle. Kui kiipi ei ole, võime arutada, kas tahate läbivaatuse eest maksta, kui kavatsete ta nagunii varjupaika viia.“

Naise toon oli üsna viisakas, aga Jasper tajus sellest hoolimata hukkamõistu. Rääkimise asemel ta noogutas. Naine läks minema ja jättis ta koeraga kahekesi.

Nad istusid ja silmitsesid teineteist. Jasper pööras esimesena pilgu ära.

„Sa ei saa üksi jääda,“ ütles ta kohmetult oma toolil niheledes. „Vaata ennast. Keegi peab sinu eest hoolitsema. Varjupaigas saad kolm korda päevas süüa ja aseme, eks ole? Ja leiad endale oma pere.“

Talle meenus tahtmatult kusagilt loetu, et vanematel koertel oli raske perekonda leida. See ei olnud tema probleem.

„Mul pole kunagi lemmiklooma olnud,“ lisas ta ja vaatas koera

poole, kes teda ikka tasakaaluka pilguga jälgis. „Ma ei oska sinu eest hoolitseda.“

Jasper arvas, et küllap on selle kohta olemas raamatud. Pealegi ei olnud koer enam kutsikas. Ta oskaks inimestega käituda. Kahekesi läheks see neil ehk õnneks.

„Ma ei ole hea väljavaade,“ lisas ta vaikselt. „Olin kaheksa aastat sõjaväes ja nägin asju. Mõnikord ründavad mind mälestused ja ma lihtsalt... mul on üksinda parem.“

Koer lasi pea norgu, nagu oleks aru saanud, mida Jasper üritas öelda. Nagu oleks ta lootmisest loobunud ja leppinud sellega, et ta hüljatakse – jälle.

Jasper tõusis ja põrnitses koera, kes ikka veel tema poole ei vaadanud.

„Mina seda ei tahtnud. See pole minu süü. Mina ei ole siin see paha.“

Koer ei liigutanud, ta istus küürus, nagu ei suudaks kogu maailma raskust kanda.

Jasper mõtles igatsevalt oma vaikse maja ja koduse rutiini peale. Tal oli sõpru, aga tema tingimustel. Tal oli suhteid naistega. Teatud mõttes. Ta lihtsalt ei olnud selline nagu kõik teised ja soov teistsugune olla ei muutnud tõe.

Koer tõstis pea ja vaatas talle otsa. Kui nende pilgud kohtusid, oleks Jasper võinud vanduda, et nägi sügavat kurbust ja meeleheidet. See oli nii reaalne, ürgne, et ta tundis seda ängi tõelise valuna.

Läbivaatustoa uks avanes ja väikest kasvu kaunis hallipäine naine valges kitlis astus sisse.

„Mina olen doktor Anthony,“ ütles ta naeratades. „Kordki on kõik tehnikud hõivatud ja mina olen vaba.“ Ta kükitas ja silitas õrnalt koera selga. „Tere, vanapoiss. Kuidas läheb? Kust te ta leidsite?“